

NICULEASA, MĂDĂLIN IRINEL

Studii: Facultatea de Drept a Universității „Titu Maiorescu”, Licență în drept (2001), Școala Națională de Studii Politice și Administrative, Licență în Științe administrative (2004); doctor în drept fiscal, Universitatea din București, Facultatea de Drept (2009).

Activitate: avocat, Baroul București: 2001-2006: avocat colaborator în cadrul S.C.A. „Călin-Andrei Zamfirescu și Asociații”; 2007-2009: avocat colaborator senior în cadrul S.C.A. „Nestor, Nestor, Diculescu, Kingston, Petersen”, din 2009 partener; 2004-2006: membru în colegiul de redacție al Revistei Române de Drept al Afacerilor; 2004-2005: Coordonator pentru România al Raportului de țară privind răpirea internațională de copii, sub tutela Universității din Cardiff.

Publicații: Contenciosul administrativ român - Noua lege a contenciosului administrativ. Jurisprudența Curții Constituționale, Ed. Rentrop&Straton, București, 2005; Profesiile liberale, reglementare, doctrină, jurisprudență, Ed. Universul Juridic, București, 2006; Modernism și Postmodernism. Analiză teoretică și practică de alienare a instituțiilor juridice, Ed. Fokus, București, 2006; Legislația achizițiilor publice, Ed. C.H. Beck, București, 2007; Codul fiscal adnotat, Ed. Rentrop&Straton, 2007; autor a numeroase articole cu precădere în materia dreptului fiscal în reviste de specialitate (Revista Română de Dreptul Afacerilor, Dreptul, Curierul Judiciar ș.a.)

Mădălin Irinel Niculeasa

Soluționarea contestațiilor în materie fiscală

Editura C.H. Beck
București 2009

Editura C.H. Beck este acreditată CNCIS – Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior

Soluționarea contestațiilor în materie fiscală Mădălin Irinel Niculeasa

Copyright © 2009 – Editura C.H. Beck

Toate drepturile rezervate Editurii C.H. Beck
Nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul scris al
Editurii C.H. Beck.
Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

NICULEASA, MĂDĂLIN IRINEL

Soluționarea contestațiilor în materie fiscală /
Mădălin Irinel Niculeasa. - București : Editura C.H.
Beck, 2009

Bibliogr.

Index

ISBN 978-973-115-585-2

336.22(498)(094)

Editura C.H. Beck Str. Serg. Nuțu Ion nr. 2, sector 5, București
Tel.: 021.410.08.47; 021.410.08.09;
021.410.08.73; 021.410.08.46
Fax: 021.410.08.48
E-mail: comenzi@beck.ro

Editor: Nicoleta Solomon
Tehnoredactor: Cătălin Mantu

Cuprins

Abrevieri IX

Capitolul I. Dreptul pozitiv cu privire la fiscalitate

(procedura fiscală și dreptul substanțial)	1
Secțiunea 1. Domeniul de aplicare al Codului de procedură fiscală ..	1
Secțiunea a 2-a. Domeniul de aplicare a Codului fiscal	10
Secțiunea a 3-a. Organizarea executării legii sau aplicarea legii?	21
Secțiunea a 4-a. Reguli de administrare a taxelor și impozitelor	39
§1. Principiile fiscalității	39
1.1. Aspecte generale	39
1.2. Principiul legalității	43
1.3. Principiul accesului liber la justiție în materia fiscală	44
1.4. Principiul protejării intereselor naționale în activitatea financiară	47
1.5. Identitatea interesului public cu interesul național ...	49
1.6. Principiul subsidiarității în materia taxelor și impozitelor locale	52
1.7. Principiul obligativității contribuției cetățenilor la bugetul de stat	54
1.8. Principiul egalității în materie fiscală	56
1.9. Principiul neutralității măsurilor fiscale	57
1.9. Principiul stabilității măsurilor fiscale	58
§2. Limitele dreptului de apreciere al organelor fiscale	59
2.1. Aspecte introductive	59
2.2. Dreptul comun cu privire la cauza juridică	61
2.3. Perspectiva fiscală a cauzei juridice?	62
§3. Obligațiile organelor fiscale în raporturile cu contribuabilul	70
3.1. Aspecte generale	70
3.2. Obligațiile organelor fiscale și rolul activ al acestora ..	71
3.3. Limba oficială în administrația fiscală	72
3.4. Dreptul contribuabilului de a fi ascultat	72
3.5. Secretul fiscal	72

Secțiunea a 5-a. Delimitări conceptuale și terminologice	74
§1. Aspecte introductive	74
§2. Activitate	75
§3. Activitate dependentă	76
§4. Activitate dependentă la funcția de bază	76
§5. Activitate independentă	76
§6. Asocierie fără personalitate juridică	77
§7. Autoritate fiscală competentă	78
§8. Contract de leasing financiar	78
§9. Contract de leasing operațional	80
§10. Comision	80
§11. Contribuții sociale obligatorii	81
§12. Credit fiscal	81
§13. Dividend	85
§14. Dobânda	89
§15. Franciza	89
§16. Know-how	90
§17. Mijloc fix	90
§18. Nerezident	91
§19. Persoană	93
§20. Organizație nonprofit	94
§21. Participant	95
§22. Persoane afiliate	96
§23. Preț de piață	99
§24. Proprietate imobiliară	100
§25. Redevența	100
§26. România	101
§27. Transfer	102
§28. Valoarea fiscală	102
§29. Sediul permanent	111
§30. Moneda de calcul și de plată a taxelor și impozitelor	124
§31. Venituri în natură	125
§32. Tranzacțiile dintre persoane afiliate	126
32.1. Metoda comparării prețurilor	133
32.2. Metoda cost-plus	134
32.3. Metoda prețului de revânzare	134
32.4. Alte metode recunoscute în liniile directoare privind prețurile de transfer emise de Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică	135

32.4.1. Metoda marjei nete	136
32.4.2. Metoda împărțirii profitului	136
§33. Venituri obținute din România	136
Capitolul II. Raportul juridic fiscal	154
Secțiunea 1. Dreptul comun al raportului juridic	154
Secțiunea a 2-a. Definiția raportului juridic fiscal	155
Secțiunea a 3-a. Particularitățile raportului juridic fiscal	160
§1. Subiecte strict determinate	160
§2. Raport de putere publică	160
§3. Drepturi și obligații strict determinate	161
§4. Raport juridic născut în legătură cu administrarea taxelor și impozitelor	161
§5. Raport juridic reglementat în principiu	161
§6. Raport social	162
§7. Raport juridic semivolitional	162
§8. Raport juridic mixt	164
§9. Raport juridic de subordonare	164
§10. Raport juridic patrimonial	164
§11. Raport juridic netranzaționabil	165
§12. Raport juridic unilateral	165
Secțiunea a 4-a. Regimul juridic al raportului juridic fiscal	165
Secțiunea a 5-a. Conținutul raportului juridic fiscal	167
Secțiunea a 6-a. Subiectele raportului juridic fiscal	170
§1. Aspecte introductive	170
§2. Organele fiscale, subiect al raportului juridic fiscal	171
§3. Contribuabilul, subiect al raportului juridic fiscal	178
Capitolul III. Modalitățile de soluționare a contestațiilor (lato sensu) formulate împotriva actelor administrative fiscale	183
Secțiunea 1. Aspecte generale	183
Secțiunea a 2-a. Scurtă evoluție istorică a legislației românești în această materie	184
Secțiunea a 3-a. Sediul materiei cu privire la procedura soluționării contestației împotriva actelor administrative fiscale	188
Secțiunea a 4-a. Procedura administrativă de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actului administrativ fiscal	189

§1. Aspecte generale	189
§2. Natura juridică a procedurii de soluționare	
a contestațiilor	191
2.1. Delimitări conceptuale	191
2.2. Calificarea legală a procedurii de contencios fiscal ...	192
2.3. Procedura de soluționare a contestațiilor formulate	
împotriva actelor administrative fiscale prin raportare	
la prevederile art. 21 alin. (4) din Constituție.	
Jurisprudența recentă a Curții Constituționale	195
2.4. Regimul juridic al soluționării contestației	
pe cale administrativă	203
2.5. Aspecte teoretice și practice cu privire la cauțiune,	
în materia fiscală	211
2.6. Procedura de soluționare a cererilor de chemare	
în judecată în materia fiscală	230
Secțiunea a 5-a. Contestația la executare	265
Bibliografie	277
Index	297

Abrevieri

alin.	– alineatul
art.	– articolul
B.N.R.	– Banca Națională a României
B. Of.	– Buletinul Oficial
coord.	– coordonator
C.fisc.	– Codul fiscal
C.J.	– revista Curierul Judiciar
C.muncii	– Codul muncii
C.proc.civ.	– Codul de procedură civilă
C.proc.fisc.	– Codul de procedură fiscală
C.S.J.	– Curtea Supremă de Justiție
dec.	– decizia
Dreptul	– revista Dreptul
ed.	– ediția
Ed.	– editura
E.D.P.	– Editura Didactică și Pedagogică
H.G.	– Hotărârea Guvernului
I.C.C.J.	– Înalta Curte de Casație și Justiție
Juridica	– revista Juridica
lit.	– litera
M. Of.	– Monitorul Oficial
nr.	– numărul
O.G.	– Ordonanța Guvernului
O.M.F.P.	– Ordinul Ministerului Finanțelor Publice
O.U.G.	– Ordonanța de urgență a Guvernului
p.	– pagina
parag.	– paragraful
pct.	– punctul

P.R.	– Revista Pandectele Române
R.D.C.	– Revista de Drept Comercial
R.R.D.	– Revista Română de Drept
R.R.D.A.	– Revista Română de Dreptul Afacerilor
R.R.D.M.	– Revista Română de Dreptul Muncii
s.	– secția
S.A.	– societate pe acțiuni
S.C.	– societatea comercială
s. cont. adm.	– secția de contencios administrativ
s. cont. adm. fisc.	– secția de contencios administrativ și fiscal
S.R.L.	– societate cu răspundere limitată
TVA	– taxa pe valoarea adăugată
urm.	– următoarele
vol.	– volumul

Capitolul I

Dreptul pozitiv cu privire la fiscalitate (procedura fiscală și dreptul substanțial)

Secțiunea 1. Domeniul de aplicare al Codului de procedură fiscală

Din perspectiva dreptului pozitiv¹, procedura fiscală din țara noastră este reprezentată de O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală² (în continuare „Codul de procedură fiscală”). Acesta, pentru prima dată în istoria legislativă a țării noastre, cuprinde și norme de aplicare, fapt ce dovedește în mod lipsit de tăgadă inflația legislativă în care trăim.

Codul de procedură fiscală reglementează *drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale*, fie că acestea sunt raporturi juridice procesual fiscale sau raporturi juridice material fiscale, privind: a) administrarea taxelor și impozitelor datorate de contribuabil bugetului general consolidat și bugetelor locale; b) drepturi vamale; c) creanțele provenind din contribuții, amenzi și alte sume ce constituie venituri ale bugetului general consolidat.

Nuanțarea³ domeniului de aplicare a Codului de procedură fiscală vine din faptul că acesta reglementează doar procedurile de administrare aplicabile taxelor și impozitelor reglementate de Codul fiscal. Administrarea creanțelor bugetare beneficiază de un regim juridic special, în sensul că, din dorința de a proteja interesul public al statului (interesul de a obține venituri bugetare prin care să acopere cheltuielile bugetare asumate), legiuitorul a stabilit o

¹ J. Grosclaude, Ph. Marscessou, *Procédures fiscales*, 3 ed., Dalloz, 2003.

² Republicat.

³ P. Beltrame, *La fiscalité en France*, Hachette supérieur, coll. „Les Fondamentaux”, 9 ed., 2003, p. 180.

procedură diferită de procedura stabilită de dreptul comun (Codul de procedură civilă). Față de această diferență de regim juridic, prezintă importanță semnificativă stabilirea domeniului de aplicare a Codului de procedură fiscală.

În acord cu art. 1 C.proc.fisc., „prezentul cod reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat și bugetelor locale, prevăzute de Codul fiscal”. Taxele și impozitele stabilite de Codul fiscal sunt următoarele: impozitul pe profit, impozitul pe venit, impozitul pe veniturile microîntreprinderilor, impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți, impozitul pe reprezentanțe, taxa pe valoare adăugată, accizele și taxele și impozitele locale. Constituie taxe și impozite locale: impozitul pe clădiri, impozitul pe teren, taxa asupra mijloacelor de transport, taxa pentru eliberarea certificatelor, avizelor și autorizațiilor, taxa pentru folosirea mijloacelor de reclamă și publicitate, impozitul pe spectacole, taxa hotelieră, taxe speciale, alte taxe locale.

Astfel cum se poate observa, taxele și impozitele reglementate de Codul fiscal sunt prevăzute în mod semilimitativ¹, cu excepția taxelor și impozitelor locale unde legiuitorul a utilizat expresia-supapă „alte taxe locale”. În practică, caracterul ambiguu al acestei expresii a determinat o jurisprudență contradictorie. În conformitate cu art. 283 C.fisc. intră în categoria altor taxe și impozite locale următoarele: taxa pentru utilizarea temporară a locurilor publice și pentru vizitarea muzeelor, caselor memoriale, monumentelor istorice de arhitectură și arheologice, taxa pentru deținerea sau utilizarea echipamentelor și utilajelor destinate obținerii de venituri care folosesc infrastructura publică locală, pe raza localității unde acestea sunt utilizate, precum și taxa pentru activitățile cu impact asupra mediului înconjurător.

În același sens trebuie precizat și faptul că în materia taxelor și impozitelor funcționează *principiul legalității*², în conformitate cu

care nu pot exista taxe și impozite în afara celor stabilite prin lege. Organele administrației publice locale pot stabili taxe și impozite numai în măsura în care există o dispoziție legală expresă care să stabilească acest lucru. În consecință, orice alte taxe și impozite, în afara celor menționate mai sus, nu intră în sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală, ceea ce înseamnă că nu se bucură de regimul juridic aplicabil creanțelor bugetare. Cu alte cuvinte, creanțele bugetare sunt în mod limitativ prevăzute de lege, fapt care face ca acestea să împrumute una dintre caracteristicile drepturilor reale, respectiv caracterul limitat al acestora.

Nu în ultimul rând trebuie precizat și faptul că domeniul de aplicare a Codului de procedură fiscală este determinat și de legea privind aprobarea bugetului general consolidat, întrucât legea dispune că intră în sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală și taxele și creanțele ce constituie venituri ale bugetului general consolidat, or categoria de venituri aparținătoare bugetului general consolidat este stabilită de legea de aprobare a bugetului general consolidat.

Taxele, impozitele și contribuțiile datorate bugetului general consolidat constituie obiectul derivat al domeniului de aplicare a Codului de procedură fiscală, întrucât obiectul domeniului de aplicare a acestei legi este determinat de activitatea de administrare a obiectului derivat. Legea dispune că prin administrarea taxelor, impozitelor și contribuțiilor se înțelege ansamblul activităților desfășurate de organele fiscale în legătura cu înregistrarea fiscală, declararea, verificarea și colectarea impozitelor, respectiv soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale.

Astfel cum rezultă din cele de mai sus, activitatea de administrare a taxelor și impozitelor este realizată de un subiect calificat – organele fiscale – și nu de orice subiect de drept, deși, este adevărat, contribuabilul participă la această procedură, însă în mod pasiv, respectiv în acord cu prevederile Codului de procedură fiscală și Codului fiscal. Deși din exprimarea legiuitorului ar rezulta că este vorba doar despre aceste două legi ca fiind aplicabile procedurii de administrare, din punctul nostru de vedere această procedură este guvernată și de alte legi incidente în cauză, cum ar fi legea anuală de aprobare a bugetului general consolidat și legea finanțelor publice.

¹ J.J. Bienvenu, T. Lambert, Droit Fiscale, 3 ed., PUF 2003.

² M. Bouvier, Introduction au droit fiscal et à la théorie de l'impôt, LDJ, 2000.

Cât privește modalitatea de evitare a denegării de dreptate¹, legea stabilește în mod expres faptul că procedura fiscală este dreptul comun pentru administrarea taxelor și impozitelor, iar în măsura în care anumite aspecte nu sunt acoperite de această lege, devin aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă. În ceea ce ne privește, modalitatea de reglementare în materie fiscală a regulii de interpretare privind analogia este contraproductivă, întrucât mai întâi se face analogia *iuris* – identificarea dispozițiilor legale aplicabile în cadrul aceleiași legi/ramuri, iar apoi, în măsura în care nu se identifică o astfel de dispoziție legală, se va face analogia *iuris*, în sensul că se va identifica o dispoziție legală aplicabilă în sistemul de drept. Întrucât aceste reguli de aplicare a analogiei sunt stabilite în mod logic pe cale doctrinară, este evident că dobândește întâietate regula stabilită de Codul de procedură fiscală, în acord cu care în această materie analogia *legis* nu se aplică în cadrul raporturilor juridice fiscale, întrucât golerile legislative sunt acoperite în mod direct de Codul de procedură civilă.

Din rațiuni străine nouă și vecine cu ipocrizia legislativă, art. 3 C.proc.fisc. dispune că această lege se modifică și completează numai prin lege, supusă dezbaterii publice, cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare. Nerespectarea acestei dispoziții de principiu este de natură să determine doar angajarea răspunderii civile delictuale a Guvernului pentru faptul că a nesocotit aceste prevederi legale. Este adevărat însă că angajarea acestei specii de răspundere juridică presupune demonstrarea/dovedirea și celorlalte condiții ale răspunderii civile delictuale (prejudiciu, legătura de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită, vinovăția). Cu alte cuvinte, aceste prevederi legale nu împiedică Guvernul ca în baza simetriei legislative să adopte un act modificator care nu a fost supus dezbaterii publice cu 6 luni înainte de intrarea acestuia în vigoare, însă încălcarea acestor prevederi poate atrage obligarea sa la plata de daune-interese. Acest text nu are natura juridică a unei interdicții.

De asemenea, alin. (2) al art. 3 C.proc.fisc. dispune în mod expres și imperativ că orice modificare sau completare a Codului de procedură fiscală intră în vigoare cu începere din prima zi a

¹ M. Cozian, Précis de fiscalité des entreprises, Litec, réédition annuelle.

anului următor celui în care a fost adoptată legea. Asemenea prevederilor cuprinse în alin. (1) art. 3 C.proc.fisc., nici aceste prevederi nu au natura juridică a unor interdicții legale pentru Guvern sau Parlament, întrucât în virtutea forței juridice a actelor adoptate de acestea, se poate deroga de la prevederile legale de mai sus.

În vederea aplicării unitare a Codului fiscal (nu și a Codului de procedură fiscală), s-a înființat Comisia fiscală centrală, respectiv pentru aplicarea unitară a Codului de procedură fiscală s-a înființat Comisia de proceduri fiscale. Acestea reprezintă organe centrale, în accepțiunea legii contenciosului administrativ, având ca principale atribuții (responsabilități): a) elaborarea deciziilor cu privire la aplicarea unitară a Codului Fiscal și b) elaborarea deciziilor cu privire la aplicarea unitară a Codului de procedură fiscală.

Comisia fiscală centrală este coordonată de secretarul de stat din Ministerul Finanțelor Publice care răspunde de politicile și legislația fiscală, stabilește Codul fiscal, în timp ce Comisia de proceduri fiscale este coordonată de Președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Deciziile Comisiei fiscale centrale cu privire la aplicarea unitară a Codului fiscal sunt obligatorii pentru funcționarii publici din cadrul organelor fiscale¹. Având în vedere că deciziile Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice, în accepțiunea noastră acestea sunt obligatorii atât pentru funcționarii publici din cadrul organelor fiscale, cât și pentru contribuabili, care pot să atace aceste acte administrative, pentru nelegalitate, în fața instanței de contencios administrativ.

Prin O.M.F. nr. 877/2005 privind constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale,² pentru aplicarea unitară a prevederilor Legii nr. 571/2003 și ale O.G. nr. 92/2003 și a actelor normative

¹ Comisia pentru Buget, finanțe și bănci din cadrul Camerei Deputaților își motivează această completare prin aceea că „în scopul asigurării aplicării unitare a dispozițiilor Codului de procedură fiscală și ale Codului fiscal se impune completarea art. 4”. În acest sens, a se vedea Raportul Comisiei pentru Buget, finanțe și bănci din cadrul Camerei Deputaților, pe pagina de web www.cdep.ro.

² M. Of. nr. 571 din 4 iulie 2005.

care reglementau taxa pe valoarea adăugată, impozitul pe profit, accizele, impunerea unor venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente, impozitul pe venit, înainte de intrarea în vigoare a Codului fiscal, se constituie Comisia fiscală centrală la nivelul Ministerului Finanțelor Publice, denumită în continuare Comisie.

Comisia emite decizii pentru: a) problemele de natura fiscală¹ și cele de procedură fiscală, prin coroborarea legislației din domeniu cu legislația conexă, după caz, pentru care se impune o soluționare unitară în vederea eliminării interpretărilor diferite în aplicarea legislației; b) problemele ce privesc conflictele de competență ivite între organele fiscale care nu sunt subordonate unui organ ierarhic comun; c) cazurile în care aplicarea scutirii de taxa pe valoarea adăugată pentru bunurile și serviciile finanțate din fonduri nerambursabile nu se poate realiza conform art. 8 din anexa la Ordinul ministrului finanțelor publice nr. 141/2004.

În cazul în care comisia este sesizată în legătură cu soluționarea unor conflicte de competență ce privesc bugetele locale, secretariatul va solicita Asociației Comunelor din România, Asociației Orașelor din România, Asociației Municipiilor din România, Uniunii Naționale a Consiliilor Județene din România, precum și Ministerului Administrației și Internelor desemnarea câte unui reprezentant care va participa la lucrările comisiei.

În cadrul comisiei funcționează un secretariat format din 5 persoane, dintre care un reprezentant al Direcției generale legislație impozite directe, un reprezentant al Direcției generale legislație impozite indirecte, un reprezentant al Direcției generale juridice din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, un reprezentant al Direcției juridice și un reprezentant al proiectului „Codul de procedură fiscală” din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Componenta secretariatului comisiei va fi aprobată de președintele și de vicepreședintele acesteia. Secretarul organizator al ședinței va fi persoana din direcția căreia îi aparține tematica prezentată în cererea pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate.

¹ T. Lamulle, Droit fiscal, 2 ed., Mémentos Gualino éditeur, 2002.

În cazul în care comisia este sesizată cu o cerere pentru emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate, aceasta se repartizează, în vederea analizei, unui grup de lucru, respectiv serviciului de specialitate al direcției căreia îi aparține tematica prezentată în respectiva cerere, din cadrul Ministerului Finanțelor Publice sau al Agenției Naționale de Administrare Fiscală, după caz. Grupul de lucru va întocmi o notă de prezentare ce va conține sinteza problematicei expuse, precum și proiectul soluției fiscale individuale anticipate, propusă a fi adoptată. Comisia poate solicita contribuabilului completarea cererii, prezentarea unor înscrisuri sau a oricăror alte informații necesare soluționării cererii.

Membrii comisiei, în funcție de atribuțiile direcțiilor sau ale compartimentelor pe care le coordonează, selectează problematica rezultată din corespondența primită care este de competența comisiei și pot propune spre dezbatere, în vederea adoptării unor soluții unitare, probleme din domeniul legislației fiscale și al procedurilor fiscale prevăzute la art. 1.

Membrii comisiei asigură elaborarea notei de prezentare și a soluției propuse pentru problemele pe care le supun spre dezbatere. Înscrierea pe ordinea de zi a notelor de prezentare și a soluțiilor propuse se supune aprobării președintelui sau a vicepreședintelui comisiei, după caz.

Comisia nu soluționează probleme care nu presupun adoptarea unor soluții unitare general aplicabile de către toți contribuabilii, acestea rezolvându-se potrivit atribuțiilor direcțiilor, prevăzute în Regulamentul de organizare și funcționare a Ministerului Finanțelor Publice, în Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Administrare Fiscală, și potrivit legislației specifice. În cazul în care comisia a fost investită cu o cerere pentru emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate, aceasta va analiza nota de prezentare și va adopta soluția propusă de grupul de lucru sau va respinge motivat cererea.

Soluțiile unitare adoptate prin decizii ale comisiei și aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice sunt aplicabile de la data intrării în vigoare a actului normativ în baza căruia au fost date.

În prezent, activitatea Comisiei fiscale centrale este reglementată de Ordinul nr. 1318/2008 din 25 aprilie 2008 privind

constituirea și atribuțiile Comisiei fiscale centrale¹, care abrogă Ordinul nr. 877/2005. În conformitate cu acest act normativ, pentru aplicarea unitară a prevederilor Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, a actelor normative care reglementau taxa pe valoarea adăugată, impozitul pe profit, accizele, impunerea unor venituri realizate din România de persoane fizice și juridice nerezidente, impozitul pe venit, înainte de intrarea în vigoare a Codului fiscal, se constituie Comisia fiscală centrală la nivelul Ministerului Economiei și Finanțelor. Deciziile Comisiei sunt emise pentru: a) problemele de natură fiscală, prin coroborarea legislației din domeniu cu legislația conexasă, după caz, pentru care se impune o soluționare unitară în vederea eliminării interpretărilor diferite în aplicarea legislației; b) problemele ce privesc conflictele de competență ivite între organele fiscale care nu sunt subordonate unui organ ierarhic comun. Acestea se aprobă prin ordin al ministrului economiei și finanțelor, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

În ceea ce privește funcționarea Comisiei, legea dispune că aceasta funcționează în prezența tuturor membrilor acesteia. Membrii comisiei au drept de vot. În cazul absenței temeinic justificate a unuia dintre membrii comisiei, la lucrările comisiei va participa persoana desemnată în scris de aceștia. În cazul în care comisia este sesizată în legătură cu soluționarea unor conflicte de competență ce privesc bugetele locale, secretariatul va invita membrii desemnați de Asociația Comunelor din România, Asociația Orașelor din România, Asociația Municipiilor din România, Uniunea Națională a Consiliilor Județene din România sau de Ministerului Internelor și Reformei Administrative să participe la lucrările comisiei, după caz, în funcție de problematica înscrisă pe ordinea de zi.

Direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor selectează problematica care este de competența comisiei și o propun spre dezbatere, în vederea adoptării unor soluții unitare, înaintând propunerea secretariatului tehnic. De asemenea, Comisia de proceduri fiscale din cadrul Agenției Naționale de

¹ M. Of. nr. 352 din 7 mai 2008.

Administrare Fiscală poate sesiza comisia atunci când constată că problematica cu care a fost investită intră în sfera de aplicare a Codului fiscal. Documentația necesară sesizării comisiei se înaintează de către direcțiile de specialitate din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor, respectiv de Comisia de proceduri fiscale, către Secretariatul tehnic din cadrul Direcției de reglementari în domeniul nefiscal.

Comisia analizează notele de prezentare și adoptă, prin decizii, soluții unitare de aplicare a prevederilor legale. Deciziile astfel adoptate se aprobă prin ordin al ministrului economiei și finanțelor, care se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. În situația în care comisia, în urma analizei punctelor supuse dezbaterii, constată că problematica nu se încadrează în dispozițiile art. 1, poate lua următoarele măsuri: a) emiterea unei decizii prin care se soluționează anumite probleme punctuale aflate în competența mai multor direcții de specialitate din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor, atunci când direcțiile de specialitate au puncte de vedere contradictorii; b) restituirea problematicii cu care a fost investită, atunci când constată că aceasta intră în competența exclusivă a unei direcții de specialitate din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor.

În cazul în care o anumită problematică presupune atât emiterea unei decizii de aplicare unitară a legislației fiscale, cât și emiterea unei decizii de aplicare unitară a legislației privind procedura fiscală și au fost sesizate atât comisia, cât și Comisia de proceduri fiscale, Comisia de proceduri fiscale va suspenda procedura de emitere a unei decizii până la momentul emiterii deciziei de către comisie. Prin excepție, în funcție de caracteristicile impuse de fiecare problematică, comisia poate solicita Comisiei de proceduri fiscale să emită o decizie de aplicare unitară a legislației privind procedura fiscală anterior celei emise de comisie.

În cazul în care Comisia de proceduri fiscale a emis o decizie de aplicare unitară a legislației privind procedura fiscală anterior emiterii unei decizii de către comisie, iar decizia a fost deja aprobată prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, care a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, se va proceda la medierea între cele două comisii.